

TJEN FOLKET

medlemsblad for AKP(m-l)

AUGUST 1976

DAGSAVIS

INNEN 1. MAI 1977!

INNHold

Leder:

Kampanjen: Klassekampen dagsavis innen 1. mai 1977 2

Melding fra AU: SKs syn på arbeidsprogrammet 4

21. august: Om feilaktige linjer i mobiliseringa 4

Landsmøtet bør ta stilling til valget 1977 6

Programdiskusjon:

Sjølkkritikk — og meir om bondane. Frå Oddleif 8

Hovedmotsigelsen i verden: Forslag til endring 9

Skal sosialimperialismen under stolen igjen? 10

Sosialjævinistisk avvik i program og beretning 11

Du er ensidig, kamerat 12

Klasseanalyse av lærne: Kritik av Gråtopp 13

Ein gong til om »Klasselause mellomlag» 15

Handlingsprogrammet: Kvinner og ungdom nedprioritert 16

Vedtektsrevisjonen:

Støttelag — arnested for partiender, eller rekrutteringskjelde? 16

Det er ikkje støttelag vi treng 16

LEDER:

KAMPANJEN

KLASSEKAMPEN DAGSAVIS INNEN 1. MAI 1977 -

SETT MASSELINJA I HØGSETET!

Dagsavis vil kreve mye av oss

Klassekampen skal som alle veit bli dagsavis innen 1.mai 1977. Et svært viktig vedtak er gjort. Sommerleirene har vist at medlemmer og venner av ml-bevegelsen er ubetinga entusiastiske. Det er også mange kamerater som kan fortelle fra KK-salg: En god del borgere og reaksjonære har en kommentar til nyheten: «Så synd.»

Dagsavis skremmer de mest klartenkte borgerne, uten tvil. De veit at avis blir en viktig kile inn i det borgerlige propaganda-monopolet. Hva vil ikke *det* bety for streikekampene? For mobilisering til raske demonstrasjoner og aksjoner?

KLASSEFIENDEN PRØVER Å ISOLERE OSS

Dermed er det også klart at dagsavis vil gjøre NAF, DNA-LO-toppen og de moderne revisjonistene i «NKP» og SV-ledelsen *mer* oppsatt på å angripe partiet og våre venner. Klassekampen skjerpes, sommerleirene viste at de reaksjonære bruker nesten ethvert triks for å få til en provokasjon, sånn at de kan slå oss flate politisk i neste omgang. De prøver kort sagt å *isolere* oss. De veit at *dagsavis* er en strålende metode for å knytte tusenvis av venner *nærmere* til AKP(m-l). Lykkes dagsavis, blir det vesentlig vanskeligere å isolere partiet i arbeiderklassen.

Reaksjonene blant våre venner er også helt klar. Faglige tillitsmenn og kvinner som har vært i streik legger ikke skjul på at ei sånn avis er en slags garanti for ryggstøtte i en neste aksjon.

Kort sagt: Utgangspunktet er bra.

INNSE NÅ AT DAGSAVISA VIL KREVE MYE AV OSS!

MEN: Skal vi løse denne oppgava, må vi virkelig spytte i henda og gå løs med krum hals. For *dagsavis* vil koste oss *mye* arbeid. Det er enormt kostbart både å bygge opp ei dagaavis og drive den. Det blir helt andre utgifter enn de vi har på ukeavis nå. Dagsavis *kan* bli en økonomisk «møllestein» rundt halsen vår dersom vi ikke kaster inn mange krefter nå.

Kamerater! Dette må vi skjønne alle og enhver! Dagsavis vil legge en ekstra byrde på hver enkelt. La oss bare se det i øya med en gang. For vi har foretatt et viktig *valg*: Vi skal bygge opp ei slagkraftig kommunistisk *dagsavis* i Norge og sprengende en kraftig kile inn i borgerskapets avismonopol. Vi har ikke valgt å la borgerskapet fortsette med propaganda-monopolet. *De* har millioner på millioner fra stat og kapital, alle — fra Aftenposten og Arbeiderbladet til «Ny Tid». *Vi* vil ikke ha sånne korrupsjonspenger. Derfor må vi innse med en gang at vi må ta en kraftig løft nå. Spørsmålet må stilles skarpt: Vil vi ha dagsavis eller ikke? Det er hva vi *gjør* i tida framover som gir svaret.

Svaret blir helt klart og sikkert positivt dersom vi gjør bl.a. dette:

(1) Ei kampanje — to metoder

Vi må se på innsamlinga til rotasjonstrykkeriet og vervinga av abonnenter til dagsavisa som *to sider av samme sak*. De skal begge løse først og fremst en ting: Stable dagsavisa på beina. Det betyr: Kampanjen for dagsavis er ei kampanje som vi løser ved hjelp av to metoder: innsamlingene og abonnementsvervinga.

(2) Det trengs mye penger NÅ

Rotasjonstrykkeriet skal stå ferdig til jul. Det trengs mye penger for å betale utstyret. Jo mer vi har i løpet av høsten, jo sikrere står vi når maskinene skal kjøpes og installeres. Derfor er det viktig å *styrke* innsamlinga framover, og agitere: Gir du penger *nå*, får du ei dagsavis som er bedre, og bedre økonomisk sikra enn om du venter.

(3) Verving fra september

Fra begynnelsen av september setter vi i gang en storstilt vervekampanje for abonnenter til dagsavisa. Den vil kreve mye arbeid, samtidig som vi skal samle inn penger til trykkeriet.

(4) Sett masselina i høgsetet!

Stram ledelse av kampanjen!

Vi er sikre på at dagsavis-kampanjen kommer til å gå solid i mål dersom vi klarer å løse *to* avgjørende spørsmål:

o Om vi klarer å gå *langt ut over* våre egne rekker når vi samler inn penger og når vi verver abonnenter. Det finnes tusenvis av arbeidsfolk, skoleelever og andre som kan tenke seg både å gi penger og abonnere - de må bare *bli spurt* på en skikkelig måte! Vi kan ikke gjøre alt aleine. Dagsavisa skal være ei kommunistisk masseavis. Det skal være ei avis for *både* partiet og arbeiderklassen og dens venner. Tusenvis av arbeidsfolk har i dag *bruk for* avisa. Mange av dem blir ikke gitt noe tilbud fra oss. Åssen skal vi vente at de blir abonnent, gir penger?

Kort sagt: Sett masselinja i fremste rekke, fei vekk all sekterisme, *gå på* nære og fjerne venner og gi

deg ikke før pengene er i handa og abonnementet er sikra. For *det* er i arbeiderklassens interesse. Det er massene som kan *sikre* avisa, både økonomisk, politisk og når det gjelder sikkerhet.

Massene er en mur av jern: dersom de ser at avisa står i deres tjeneste vil de også forsvare den som sin egen sjøl om de ikke er medlemmer av partiet.

Derfor: Gi penger sjøl, tegn deg som abonnent. Men ofre samtidig *stor* oppmerksomhet på åssen du skal nå vidt og bredt ut blant sympatisørene av partiet (for den sakens skyld: også utafor sympatisørenes rekke).

o Kampanjen må forberedes godt, og ledes med stram hand. Alle må delta, uorganiserte venner må gis tilbud om å være med.

Kampanjen må ledes på alle plan med sans for masselinja og stram organisering!

La oss vise at dagsavis-kampanjen kan bli en kampanje leda av partiet som trekker breiere lag av venner og interesserte med enn i noen kampanje hittil i vår unge historie.

To oppgaver til må løses samtidig:

(5) Styrk løssalget NÅ.

o Løssalget av ukeavisa må styrkes NÅ! Løssalget har tatt seg bra opp, men er fortsatt for lite. Jo mer vi selger ukeavisa nå framover, desto lettere blir det å få abonnenter til dagsavisa seinere, og desto lettere blir det å sikre dagsavisa økonomisk.

(6) Bli arbeiderkorrespondent.

o Oppmuntre stadig flere til å bli arbeiderkorrespondent, i partiet, utafor partiet! Avisa skal være både av og for arbeiderklassen. *Det* forutsetter at *mange* skriver til avisa, føler ansvar også på den måten for avisa. Og *det* vil styrke dagsavisa når den kommer: Langt flere korrespondenter står klar til å ta fatt.

Kamerater! La oss spytte i henda og ta fatt — *sammen med våre sympatisører!*

(Verveopplegget, materiale, målsettinger ol. blir presentert i Klassekampen i begynnelsen av september).

red.

MELDING FRA ARBEIDSUTVALGET OM SENTRALKOMITEENS SYN PÅ ARBEIDSPROGRAMMET

Sentralkomiteen har behandla utkastet til arbeidsprogram. SK har vedtatt å foreslå for landsmøtet at det *ikke* blir vedtatt noe nytt handlingsprogram på 2. landsmøte.

Til erstatning for handlingsprogrammet kommer SK til å foreslå at det blir vedtatt en kort uttalelse som peker på nødvendigheten av at partiet har et handlingsprogram og gir den nye Sentralkomiteen i oppdrag å utforme og vedta et nytt handlingsprogram.

Til grunn for SKs beslutning ligger ei vurdering av det forslaget til handlingsprogram som er sendt ut til grunnorganisasjonene. SK er kommet fram til at dette utkastet *ikke* inneholder ei tilfredsstillende programatisk framstilling av partiets arbeids-

oppgaver og kampmetoder i den nåværende situasjonen. Dette skyldes ikke at enkelte avsnitt er feilaktige, men at hele strukturen utkastet er bygd opp etter er gæren og ikke gir ei riktig framstilling av forholdet mellom de forskjellige arbeidsfeltene. En rekke lag har også kritisert og avvist dette utkastet. SK slutter seg til denne kritikken som har ei riktig hovedretning. Følgelig er det ikke et spørsmål om å revidere og forbedre det utsendte utkastet. Dette utkastet må forkastes og det må skrives et helt nytt, etter andre retningslinjer.

Men dette er ei stor og vanskelig oppgave, som krever omfattende undersøkelser, analyser og diskusjoner. SK mener at det ikke er ønskelig å starte på nytt i

dette arbeidet nå foran 2.LM, både fordi det vil hindre ledelsens arbeid med å oppsummere diskusjonen om de andre sakene som skal opp på LM, og fordi det blir vanskelig for laga å få behandla et slikt helt nytt utkast på en skikkelig måte.

Samtidig anser SK at det er helt nødvendig at partiet har et handlingsprogram. Kampen mellom de to linjene i ml-bevegelsen over mange år viser at det er helt nødvendig å ha klare prinsipielle linjer for partiets daglige arbeid, for taktikken, massenes dagskamp osv. Derfor må 2.LM ikke skyve dette spørsmålet ut i det uvisse, men pålegge den nye sentralkomiteen et klart og utvetydig mandat som sikrer at partiet ikke for lang tid blir uten et handlingsprogram.

SK/AU

21. AUGUST: OM FEILAKTIGE LINJER I MOBILISERINGA

Det er kort tid igjen til demonstrasjonene mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia 21. august. Den tida som er igjen må vi bruke til intensiv mobilisering. Det er av strategisk betydning å reise en brei front mot sosial-imperialismen, og 21. august kan bety et viktig skritt framover i dette arbeidet. I den forbindelse vil jeg ta opp et par feilaktige ideer som hindrer noen kamerater i virkelig å drive godt mobiliseringsarbeid til disse demonstrasjonene.

MOBILISER ALLE SOM ER MOT OKKUPASJONEN

Noen kamerater tenker omtrent sånn: Det er

mange folk som er mot okkupasjonen, men de fleste av disse har tatt dette standpunktet p.g.a. innflytelse fra den andre imperialistmakta og borgerskapets anti-kommunistiske propaganda på dette spørsmålet. Følgelig ligger det en fare i at toget kan degenerere til å bli det reine «borgertog». For å sikre oss mot dette må vi være nøye på å mobilisere på hele plattformen for toget, sånn at det avgrenser seg mot sånne folk. Blir det «borgertog» vil det bare være å gi revisjonistene billige poenger.

Etter min mening er den type tenking i seg sjøl et knefall for de moderne revisjonistene, og samtidig et uttrykk for grov sektarisme. For det første forveksler disse kameratene det faktum at massene

stort sett har en rettferdig harme mot det brutale overfallet i -68 og den seinere okkupasjonen med borgerskapets forsøk på å vri denna harmen i anti-kommunistisk retning. Det er nødvendig å slå fast at massenes harme mot okkupasjonen er et *rektig* og *progressivt* standpunkt. Det er revisjonistene og borgerskapet som vil ha det til at dette er anti-kommunisme.

Det er riktig at deler av massene trur at Sovjet er et kommunistisk land og at okkupasjonen er et resultat av kommunisme. Kan vi fjerne disse ideene ved å avskjære sånne folk fra å delta i demonstrasjonene? Tvertimot. *Fortusetninga for å fjerne disse ideene må nettopp være at det kommunistiske partiet går i spissen for å mobilisere alle masser som er imot okkupasjonen til kamp mot den.* Bare på den måten kan kampen få en riktig retning. Dette betyr nettopp ikke at vi skal holde kjeft om resten av plattformen, den må vi sjølsagt propagandere hele tida i mobiliseringsarbeidet. Bare på den måten kan vi få folk til å forstå betydninga av kamp mot begge supermaktene og på den måten gi kampen en riktig retning. Vi må også være flinke til å bruke saker som Sovjets politikk på Svalbard, skyteøvelsene og striden om Barentshavet, og arbeideropprøret i Polen m.m. i mobiliseringsarbeidet. Det er mange folk som har hatt riktig standpunkt i sånne saker. Feilen de kameratene som er redd for «borgertog» gjør er at de *unnlater* å mobilisere folk som de på forhånd veit bare er enig i Sovjet ut av Tsjekkoslovakia. Kamerater som tenker sånne bør stille seg spørsmål om hva som virkelig gir revisjonistene billige poenger: 2 eller 20 tusen i protest mot sosialimperialismen?

FINN FRAM TIL DE VIRKELIGE MASSENE

En annen feilaktig idé som noen folk har er at situasjonen er *ugunstig* ute blant massene når det gjelder å mobilisere mot sosial-imperialismen. I mange tilfeller bunner dette i at kameratene konsentrerer sin oppmerksomhet om arbeideraristokrater, gamle NKPere, og folk som tilhører den så kalte «venstresida», og forveksler deres meninger med massenes. I alle lag av arbeideraristokratiet, også i de lavere laga, og også blant DNA-folk innafor dette sjiktet fins det en hard motstand mot kritikk av Sovjet. Rett nok fins det mange ærlige progressive som er påvirkte av revisjonismen og som derfor har vansker med å forstå betydninga av kampen mot sosial-imperialismen, men all erfaring viser at allment er situasjonen *gunstig*. Kamerater som ikke ser dette bør tenke igjennom om det er sånne at de ikke konsentrerer seg om de virkelige massene, men om arbeideraristokratiet. Uansett: Dersom det er sånne at det er ærlige progressive folk, stilles spørsmålet om å mobilisere dem skarpt. Under et sosial-imperialistisk angrep skal disse utgjøre en del av fortroppen i motstandskampen, og da har vi ingen tid å miste med å få overbevist dem om at Sovjet er et imperialistisk land.

Gå breitt ut i mobiliseringa, situasjonen blant massene er gunstig!

For slagkraftige demonstrasjoner 21.august!

Jacop

LANDSMØTET BØR TA STILLING TIL VALGET I 1977

Åssen blei valgene i 1973 og 1975 behandla i AKP(m-l)?

1. Landsmøtet i 1973 tok stilling til Stortingsvalget det året. Landsmøtet vedtok å gå inn for å stille. Men *politikken* landsmøtet gikk inn for var gæren. Det politiske innholdet i valglinja i 1973 blei kritisert i SKs teser om høyreavviket fra 1975 så jeg skal ikke si noe mer om det her.

Partiets landskonferanse (LK) høsten 1974 tok stilling til kommune- og fylkestingsvalget 1975. (Landskonferansens vedtak var rådgivende, men SK bekrefta seinere landskonferansens vedtak). LKs vedtak blei seinere trykt i TF. Eksternt blei partiets velgjinne lagt fram i heftet «Arbejderklassen og valgene 1975» som utkom tidlig 1975.

Dette vedtaket var i hovedsak riktig — dvs. den linja det bestemte for valget i 1975 var riktig. Men samtidig inneholder vedtaket fra LK ei kort oppsummering av valget i 1973, som går ut på at *også* valglinja fra 1973 var i hovedsak riktig

Hvem skal behandle valget 1977?

Jeg mener vedtaket om valglinja 1977 bør gjøres på partiets 2.LM. Dette fordi valgene har vært et viktig spørsmål i vårt partis korte liv, der det har stått hard kamp mellom to linjer. Valglinja i 1973 var i hovedsak gæren, den i 1975 i hovedsak riktig. *Men* linja i 1973 bygger på LM-beslutning. Følgelig er det ønskelig at et *nytt* vedtak av LM, som er partiets høyeste organ, slår fast at dette vedtaket var feil. Videre var ikke vedtaket om valget i 1974 *helt* riktig, ettersom det fortsatt ikke tar avstand fra linja i 1973.

For å skape klarhet rundt ei riktig valglinje fra 1977 og definitivt avvise og begrave den råtne valglinja fra 1973, mener jeg derfor at 2.LM bør gjøre et kort vedtak om dette valget.

Hva bør valgvedtaket inneholde?

Jeg mener inneholde i vedtaket
bør være sånn:

1) En *kort* karakteristikk av valglinja i 1973, i samsvar med «Tesor om Høyreavviket.»

2) En tilsvarende *kort* karakteristikk av linja for -75, også i samsvare med høyretesene.

3) Ei linje for valgdeltakelsen i 1977 som stikkordsmessig må bestå av følgende:

— at AKP(m-l) går inn for å delta ved at det blir stilt lister i alle fylker.

— at AKP(m-l) går inn for å stille sammen med partiløse revolusjonære i RV.

— at det politiske grunnlaget skal tilsvare det for 1975, sjølsagt ajourført med endringene i situasjonen siden da,

— at formene for valgkamp og metodene som brukes i dem skal tilsvare de som ble fastslått for 1975, sjølsagt også ajourført med endringer i stoda.

SK-medlem.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

SJØLVKRITIKK — OG MEIR OM BØNDANE

Oddleif svarar på kritikken i juli-TF

Fyrst takkar eg kameratane for grundig kritikk. Når det gjeld synet på hovudmotselinga i Noreg er eg no heilt samd med dykk og ser klårare at sjølvkritik-

ken min i TF/juni ikkje var grundig nok. Eg hadde ikkje klårt syn for nett det Gråtopp peikar på i kritikken sin: Kva for konsekvensar får dette synet til Od-

dleif? Kva slags politikk i høve til ein okkupasjon førar det fram til?

DOGMATISK SYN

Eg trur at grunnen til feila ligg i eit dogmatisk syn, og dogmatisk analyse. Mao skriv om nett dette i Om motsigelsen: (eg siterar ein god del avdi sovel eg som kamerat V.S. i juli-TF og sikkert andre kameratar har mykje dogmatisme å gjera opp med):

«Den feilen våre dogmatikere gjør i dette spørsmålet, består i at de, på den ene sida ikke forstår at vi må studere det særegne ved motsigelsen, og forstå de enkelte tingenes særegne vesen før vi fullt ut kan forstå motsigelsens almenyldighet og tingenes felles vesen. Og at de på den andre sida ikke forstår at vi etter å ha oppnådd kunnskap om tingenes felles vesen, må gå videre og studere de konkrete tingene som ikke har blitt studert grundig eller som nettopp har oppstått

Våre dogmatikere er lathanser. De nekter å foreta noe nøye studium av konkrete ting, de betrakter almenne sannheter som noe som oppstår av ingenting, de forandrer dem til reint abstrakte ubegripelige formler, og dermed fornekte de og snur fullstendig opp ned på det normale forløpet som menneskene kunnskap og sannhet gjennom.... Prinsippet med å løse forskjellige motsigelser med forskjellige metoder, er et prinsipp som marxist-leninister må holde seg strengt til. Dogmatikerne følger ikke dette prinsippet. De forstår ikke at vilkårene er forskjellige i forskjellige slags revolusjoner og forstår heller ikke at det skal anvendes forskjellige metoder for å løse forskjellige motsigelser. Tvert imot nytter de stivbeint det de innbiller seg er en uforanderlig formel og tillemper den vilkårlig over alt, og dette fører til alvorlige tilbakeslag for revolusjonen og lager et sørgelig rot ut av det som opprinnelig var bra gjort.»(s. 72,73)

Detta stend for seg sjølve og peikar klårt på feila mine som Mattis og nemnar.

I forholdet mellom klassane vil den grunnleggjande motseiinga uttrykkjast i hovudmotseiinga proletariat mot borgarskap. I den politiske økonomien vil den grunnleggjande motseiinga uttrykkjast i hovudmotseiinga mellom produksjonens samfunnspreg og den private eigedomsretten. I filosofien vil han uttrykkjast i hovudmotseiinga mellom materialisme og idealisme o.s.b. Berre slik på ulike felt uttrykkjast den grunnleggjande motseiinga i ulike hovudmotseiingar.

Dette tyder at hovudmotseiinga mellom klassane i Noreg er lik så lenge den grunnleggjande motseiinga er lik.

Fra Oddleifs første innlegg om hovedmotsigelsen

«VULGARISERINGS-OFFENSIV»

Sjolv har eg lært av dette å vera meir på vakt for vulgær oppgjær med høgre-avviket. At vulgær-linene mine har Trotski-frakk på, endrar ikkje ved at kjerna i dei er høgre. Som Tesene om høgreavviket og sleg fast, so er vulgariseringa ein stønad til det opne høgreavviket, ho turrar fram dei opne høgre-linene — slik t.d. kamerat Ørnulf forsvargar høgre-lina i synet på hovudmotseiinga i juni-TF, som ei «korrigering» av det range synet mitt.

TROTSKISME I SYNET PÅ BØNDANE?

Kameratane Gråtopp og Enok kritiserar meg for eit trotskistisk syn på bøndane i TF-juni («sløkja ut klassekampen på landsbygda»). Dette er eg ikkje på noko vis samd i. Eg skreiv — og meiner framleis at — halvproletariatet og småbøndar har objektiv interesse av re-

volusjonen. Dei er proletariatets faste allierte.

— klassen av mellombønder høyrer med i sekken «det arbeidande småborgarskapet på landsbygda». Dei vil vingle mellom revolusjon og reaksjon. Dei fleste vil nok vinnast for sosialismen, mange fyrst når bondeborgarane er slegne — dei best stilte mellombøndane vil alliera seg med borgarskapet i revolusjonen i Noreg.

— partiet må styrka arbeidet blant bøndane kraftig.

— kameratar som Jon (i mai-TF) og Enok vil slå hovudet i låveveggen når dei ikkje legg vekt på vinglinga hos dei småborgarlege klassane. Og når dei ikkje trekk fram skilnaden på dei ymse småborgarlege klassane og klassekampen på landsbygda. Difor endar desse kameratane og opp på ei høgreline i synet på hovudmotseiinga i Noreg.

Desse punkta er i samsvar med Leninismen (Sjå t.d. «Venstre-kommunismen...» s.193, Oktober). Feila mine i juni-TF er

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

at eg ikkje gjorde klårt at *fleirtalet* av bondebefolkninga har objektiv interesse av revolusjonen (storleiken på dei ymse klassane). Og at eg kan tolkast slik at bøndane ikkje kan sloss *sjølve*, men at proletariatet må

sloss *for dei*. Det er sjølvså gt proletariatet si leining av kampen det er tale om.

Å stå på to bein i synet på bøndane, slik eg meiner eg gjer, kan ikkje kallast trotskisme.

Oddleif.

HOVEDMOTSIGELSEN I VERDEN: ENDRINGSFORSLAG

Vi hadde diskusjonen om hovedmotsigelsen opp i avdelinga vår, og da gikk flertallet inn for at hovedmotsigelsen i dag går mellom: Imperialismen, med USA- og Sovjet-imperialismen i spissen, mot verdens undertrykte folk og nasjoner med 3. verden og frigjøringsbevegelsene i spissen.

Det kameratene da gjør er å trekke med hovedfienden og hoveddrivkrafta i kampen mot denne i dag, med i hovedmotsigelsen, og gjør uttrykket hovedfienden overflødig. Jeg mener det bidrar til å nedtone motsigelsen mellom imperialismen generellt og undertrykte folk.

De gjør også at vi må sette opp en ny hovedmotsigelse når en av sidene i motsigelsen endrer karakter, f.eks. andre krefter blir hoveddrivkrefter i kampen, mens den samme hovedmotsigelsen egentlig består.

Dette gjør vi bedre og riktigere ved å bruke uttrykkene: »hovedfiende» og »hoveddrivkraft i den folkelige kampen». Det stemmer også godt med det Mao sier om at vi til enhver tid må studere

begge sider i en motsigelse, for å vite hvor vi skal sette inn kreftene våre.

Jeg mener også at hovedmotsigelsen slik den er satt opp i programutkastet er gal. Den trekker opp et kunstig, kvalitativt skille mellom imperialismen og sosialimperialisme. Sosialimperialismen er en del av det imperialistiske systemet, bare skillt fra de andre imperialistlandene ved at de svoper seg i sosialistiske ord. Ofte er også sosialimperialismen brukt som et annet ord for (synonym for) Sovjet-imperialismen og da blir denne oppsettinga av hovedmotsigelsen ennå mer gær'n. Det blir en mellomting mellom å ha »imperialismen» som ene sida av motsigelsen, og det å ha »Imperialismen med USA- og Sovjet-imperialismen i spissen» som den ene sida. Dette er teoretisk tull.

Hovedmotsigelsen går mellom Imperialismen og verdens undertrykte folk og nasjoner.

Både »vestlig» imperialismen og sosialimperialisme er deler av imperialismen.

Hovedfienden til verdens folk er: USA-imperialismen og Sovjet-imperialismen. Arbeidere i USA og Sovjet er ikke verdens folks fiender, derfor er ikke USA og Sovjet verdens hovedfiender, men USA-imperialismen og Sovjet-imperialismen er det.

V.S.

SKAL SOSIALIMPERIALISMEN STIKKES UNDER STOLEN IGJEN

SVAR TIL KAMERAT V. S.

V.S. viser til et syn på hovedmotsigelsen i verden («imperialismen med supermaktene i spissen . . .») som også er ført fram i avdelinga mi. Jeg ser dette synet som et litt mer «kledelig utgave» av linja med at «hovedmotsigelsen i verden går mellom supermaktene på den ene sida og verdens undertrykte folk og nasjoner på den andre sida». Denne måten å stille motsigelsen på mener jeg har mye imot seg:

Den undervurderer kampen mot *all imperialismen*. Se på kampen mot den portugisiske imperialismen i Afrika, kampen mot Vorster-imperialismen, palestineres kamp, Øst-Timor, Polisario, Eritrea, kampen mot sionismen, Irland, islendingenes og færøyingenes kamp, kurderne osv. osv.

«Å se seg blind på supermaktene» er slik Handlingsprogrammet fra -73 har en tendens til når det sier: «AKP(m-l) vil arbeide for at Norge finner sin plass i verden blant de land som går mot supermaktene og all im-

perialisme». Mot dette må vi stå på analysa i Utkastet til prinsippprogram, sloss mot all imperialismen — også den norske.

Derfor mener jeg linja som V.S referer «imperialismen med supermaktene i spissen...» — er feil. Den *åpner* for ei nedvurdering av kampen mot *all* imperialismen, den er variant av linja med å stille hovedmotsigelsen mellom supermaktene og verdens undertrykte nasjoner.

Men, kamerat V.S., du går inn for at vi skal **SLUTTE Å SKRIVE OM SOSIALIMPERIALISMEN** — og det kan jeg ikke være enig med deg i. For det første fordi det vitterlig er *forskjell på imperialismen og sosialimperialismen*. Du glemmer at sosialimperialisme er et vitenskapelig marxist-leninistisk begrep med sosialisme i ord og imperialismen i handling. Det du sier, er at om imperialismen er skjult bak sosialistiske fraser eller ikke, — det betyr ingenting. Konsekvensen av det, er jo at det er u viktig at revisjonistpartia er

bruhoder for en supermakt, MGK-partiet blir bare å se på som hvilket som helst opportunistparti.

For det andre setter du likhetstevellom Sovjets imperialismen og sosialimperialismen allment. Hva med cubanske soldater i Angola og Øst-Tyske soldater i Tsjekkoslovakia -68? Dette er vel også sosialimperialisme. Tendensen i ditt innlegg går i retning av at det ikke finnes sosialimperialisme, men bare imperialismen.

Jeg trur samme M.G.Knutsen ville like forslaget ditt. For ham ville det bety lite om vi «egentlig og innerst inne» regna med sosialimperialismen når vi snakka om imperialismen. Han — og folk ellers — tar oss for det vi åpent sier og gjør, ikke for hva vi «egentlig mener».

Sjøl om du bare argumenterer *formelt* for å kutte sosialimperialismen, så er konsekvensen nedtoning av kampen mot sosialimperialismen i *politikken*. Og det mener du vel ikke?

Jan.

Dei grunnleggjande motseiingene i verda i dag, er desse:

- 1) motseiinga mellom dei underkua folka og nasjonane på den eine sida, og imperialismen/sosialimperialismen på hi side.
- 2) motseiinga mellom proletariatet og borgarskapet i dei kapitalistiske og byråkrat-kapitalistiske landa.
- 3) motseiinga mellom dei imperialistiske og sosialimperialistiske landa innbyrdes.

4) motseiinga mellom dei imperialistiske og sosialimperialistiske landa på den eine sida, og dei sosialistiske landa på hi side.

Den motseiinga som *karakteriserer* verdsutviklinga i dag, som er hovuddrivkrafta i verdsutviklinga og som verkar inn på *alle* andre motseiingar, er motseiinga mellom dei underkua folka og nasjonane i verda og imperialismen og sosialimperialismen. Dette er *hovudmotseiinga* i verda i dag.

Fra Utkast til prinsippprogram

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

KAMP MOT DET SOSIALSJÄVINISTISKE AVVIKET

KRITIKK AV PROGRAM OG BERETNING

Den kommunistiske bevegelsen har ikkje som oppgave å gjøre revolusjon i ett enkelt land, men å utradere kapitalismen og imperialismen fra jordoverflata. AKP(m-l) sin oppgave er å løse sin del av oppgava og *underordne* seg de behova verdensrevolusjonen stiller.

Oktoberrevolusjonen seira ikkje bare gjennom krafta til det russiske proletariatet, men og gjennom den militante motstanden fra heile verdens proletariat mot sitt eget borgerskaps angrepskrig mot Sovjetstaten. Den internasjonale brigaden i Spania var uttrykk for at kommunistpartia i Europa underordna sine egne behov etter behova i Spania.

Prinsipp-program-forslaget seier om stoda i verden: «Den motseiinga som *karakteriserer* verdsutviklinga i dag, som er hovuddrivkrafta i verdsutviklinga og som verkar inn på alle andre motseiinger, er motseiinga mellom dei underkua folka og nasjonane i verda og imperialismen og sosialimperialismen. Dette er hovudmotseiinga i verda i dag.»

Eg støtter fullt ut denne analysa.

Grovt rekna betyr dette at hovuddrivkrafta i kampen mot imperialismen og sosialimperialismen i dag er folka og nasjonane i den tredje verden og at f.eks. kampen mellom borgerskap og proletariat i de imperialistiske landa, blant de er Norge, får sitt preg av denne

motseiinga. Den faktoren som er den *vesentligste* i spørsmålet om verdensrevolusjon er om folka og nasjonane i den tredje verden styrker seg i forhold til imperialismen.

På samme vis er spørsmålet om proletariatet i Norge styrker seg i forhold til borgerskapet, det vesentligste for revolusjonen i Norge.

For et kommunistisk parti i et imperialistisk land blir altså støtte til nasjonane og folka i den tredje verden et grunnleggende spørsmål. (Sjølsgt er støtte til den spanske, islandske arbeiderklassen også viktig, men de utgjør ikkje hovuddrivkrafta).

SOSIALSJÄVINISMEN LITE KORRIGERT

Høgreavviket i partiet innebar et sosialsjävinistisk avvik. SK sine teser sier:

«Konsekvensen av høgreavviket er at partiet ikke oppfyller sine spesielle forpliktelser som et kommunistisk parti i den imperialistiske verden . . . partiet svikter sin oppgave i å utvikle vår del av alliansen mellom proletariatet og de arbeidende folkene i de imperialistiske landa og folkene som kjemper mot imperialismen og sosialimperialismen i den 3.verden. Konsekvensen er sosialsjävinisme og revisjonisme.»

Eg meiner dette i liten grad er korrigert.

Mens det i dag fins et velutbygd nett av streikestøttekomiteer over heile landet, ligger framleis det

anti-imperialistiske støttearbeidet nede. ML-rørsla har stolte og ærerike tradisjoner i å reise anti-imperialistisk støttearbeid. Den norske arbeiderklassen har det same. Men det er et faktum at den vesle og uerfarne ml-rørsla rundt -70-72 dreiv et mer slagkraftig anti-imperialistisk arbeid enn vi gjør i dag. Eg meiner at dette høgreavviket kommer til uttrykk i Handlingsprogramforslaget og Beretnings-skissa.

Handlingsprogram-forslaget (HPF) gir seg ut for å støtte Prinsipp-programmet sin analyse. Men HPF går heilt i mot analysa av hovudmotsigelsen i verden. Den kommer fram som et underordna punkt. (pkt c4.)

KLARE FEIL I BERETNINGSMATERIALET

Beretningsskissa glir lett over dette avviket. Beretninga fra -73 oppsummerer ikkje eingang støttearbeidet fra verdens folk. Eg oppfordrer alle folk til å slå opp på side 130 i Partiboka. Heile ml-rørsla sitt ærerike støttearbeid for Vietnams folk blir avleid med denne eine setningen. «Tross feil og mangler har de lokale FNL-gruppenes arbeid vært det eneste regelmessige grunnplansarbeid for Indo-Kinas folk i Norge.»

Når Beretningsskissa ikkje nevner dette avviket. Ikkje nevner at da Indo-Kinas folk reiste seg til det avgjørende slaget i -74-75, ja da var støttearbeidet i Norge nærmest nedlagt. Ikkje nevner at det til nå ikkje er samla inn ei einaste krone på vårt initiativ til kampen i Zimbabwe,

Azania, Vest-Sahara, Aust-Timor osv. Når beretningsskissa ikkje nevner alt dette, kan det bare komme av at kamerat Bashkim og partiet framleis har klare høyrefeil, sosialsjåvinistiske feil i dette *grunnleggende* spørsmålet.

Bashkim snakker om nedtoning av kampen mot sosialimperialismen. Dette meiner eg er ei forvrenging. Det er riktig at kampen mot sosialimperialismen blei nærmast nedlagt. Men langt verre er det at kampen mot imperialismen og støttearbeidet til

verdens folk blei nærmest nedlagt.

KONKLUSJONAR:

1. Høgreavviket i partiet er i sin karakter sosialsjåvinistisk og et forræderi mot kampen verdens folk fører.

2. Handlingsprogram-forslaget og Beretnings-skissa går fram som om hovedmotsigelsen i verden ikkje betyr noe for partiet sin praksis og er altså uenig i at dette er hovedmotsigelsen.

3. Partiet har i liten grad korrigert høgreavviket i høve til den proletariske internasjonalismen.

4. Partiet er i liten grad skolert i proletarisk internasjonalisme.

5. Ved ikkje å gripe hovedmotsigelsen i verden korrekt, vil heller ikkje partiet evne å modne betingelsene for revolusjonen i Norge korrekt.

Skjalg.

DU ER ENSIDIG, KAMERAT SVAR TIL SJALG

Det er bra at du reiser denne kritikken, kamerat. Jeg er enig i den skarpe kritikken av høyrefeila på den proletariske internasjonalismen. At årsaken til dette avviket ligger i at skoloringa vår når det gjelder denne sida av marxismen-leninismen er altfor dårlig, det er jeg enig med deg i. Det har igjen gjort at altfor få er levende interessert i utenrikspolitikk og broderpartiene våre. I tillegg må vi slå fast at nedvurderinga av den proletariske internasjonalismen har stilt kampen mot borgerskapet og revisjonistene flere hakk tilbake her hjemme: Vi har ikke nok utnytta frigjøringsbevegelsenes lysende eksempler og revisjonistenes forræderi mot frigjøringskampen i propagandaen for den norske revolusjonen.

Når det er sagt, så er du fælt ensidig, gjennom brønnåpningen din ser du bare frigjøringsbevegelsene og lite annet.

VI HAR GJORT GODE FRAMGANGER

Partipropagandaen er styrka og tar opp kampen mot imperialismen i *bredden* (fra Ferøyane til Angola) og *djubden* (grundig analyse, fast støtte til marxist-leninistene i kamp, avsløringer

av de falske kommunistene) langt bedre enn tidligere. Danninga av nye solidaritets- og vennskaps komiteer, skjerpa motsigelser og kamp mot revisjonistene innafør komiteene vitner også om framgang. Du må ikke gløkke disse tinga, kamerat. Sammenlikn nivået nå med nivå i -71, for ikke å si 1973/74 — og se framgangen.

Når det gjelder *landsmøte-dokumentene*: Det går ikke an å være uenig i at Beretningsmaterialet har høl på den proletariske internasjonalismen, det tar ikke opp dette spørsmålet. Men samtidig er det jo slik, kamerat, at SK har ei god og skarp analyse av sosialsjåvinismen i Tesene, at SK har gått i spissen i å oppsummere nettopp dette avviket. I samme stilen er påstanden din om at Forslaget til handlingsprogram «går heilt imot analyse av hovedmotsigelsen» slik den står i Forslag til prinsipp-program. «Heilt imot» — fordi pkt.c4 skulle stått som c1. Det holder ikke — HPF bygger analyse på PPF og begge programforslaga viser at vi har tatt et langt skritt framover i forståelsen av proletarisk internasjonalisme. Jeg synes du har en stygg tendens til subjektivistisk

kritikk av partiledelsen.

HAR VI FORTSATT AVVIK PÅ PROLETARISK INTERNASJONALISME?

Ja, vi har det. I studiene, i prioriteringa av komiteer og fronter — og særlig i å få med *mye folk*, gå ordentlig breitt i mobilisering og propaganda.

Men du åpner også sjøl for et avvik, kamerat Skjalg. Derfor blir du så ensidig, og derfor blir korrigeringa du vil ha feilaktig.

For det første sier du at det var et langt verre avvik å nedprioritere det anti-imperialistiske arbeidet allment enn avviket med å *revidere* linja med kamp mot både *sosialimperialismen* og imperialismen. Kampen mot sosialimperialismen blei ansett som uviktig i Norge og ugunstig. Etter min mening må en betrakte det særskilte avviket på sosialimperialismen som det absolutt politisk groveste. Ditt syn på dette spørsmålet er et uttrykk for at du ikke kan ha forstått betydninga av kampen mot sosialimperialismen. Dette er et åpent revisjonistisk avvik.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

Det andre, og minst like viktige, er ditt syn på forholdet mellom hovedmotsigelsen i verden og det kommunistiske partiets hovedoppgave i hvert enkelt land.

Du sier saker om at den kommunistiske bevegelsen ikke har som oppgave å gjøre revolusjon i hvert enkelt land, at AKP må underordne seg de behova verdensrevolusjonen stiller, og du stiller streikestøttearbeidet opp mot det anti-imperialistiske arbeidet.

Dette tyder på at du nærmest setter likhetstegn mellom hovedmotsigelsen i verden og de kommunistiske partienes hovedoppgaver i hvert enkelt land. Dette er grovt feilaktig, og ei svært farlig linje. Hovedmotsigelsen i verden, de undertrykte folk og nasjoners frigjøringskamp virker inn på og skaper betingelser for proletariatets revolusjon i Norge. Men *hovedoppgaven til AKP er å lede proletariatet i Norge fram til revolusjon.*

Og for å kunne gjøre det må vi ta utgangspunkt i hovedmotsigelsen i Norge. Din linje vil i praksis føre til at vi nedprioriterer kampen for arbeiderklassens sak i Norge framfor solidaritetsarbeide med den 3.verden, noe som verken vil føre til revolusjon her eller styrke verdensrevolusjonen. Vårt viktigste bidrag til verdensrevolusjonen er revolusjonen i Norge.

Gunnvor.

P.S. Jeg synes du skal svare på denne kritikken til TF så snart du kan.

KLASSEANALYSA AV LÆRERNE:

GRÅTOPP SER PÅ LÆRERNE MED EN ELEVS ØYNE!

Hallvard Gråtopp bruker lærerne (RF 2/76) som ei småborgerlig yrkesgruppe som andre grupper skal kunne sammenlikne seg med. I juni-TF påstår Fia at lærerne tilhører et eget sosialt lag som ikke tilhører noen klasse. Hun sier at det har vært motsigelser i hennes avdeling på dette spørsmålet, men bringer bare fram den ene sida i motsigelsen. Truls svarer Fia og påstår at lærerne tilhører småborger-skapet.

Truls sier: «Vi kan aldri kaste prinsippa overbord fordi materien er vanskelig.»

At lærerne i partiet har diskutert sin klassetilhørighet i 1 år, og at det fremdeles er store motsigelser blant dem, betyr at *materien er svært vanskelig.*

Det er grunn til å rette skarp kritikk til Hallvard Gråtopp som tror han kjenner denne materien bedre enn lærerne sjøl. Å komme med en grundig kritikk av HG her, vil bli alt for omfattende,

men siden Truls viser til artikkelen i RF 2/76, bør feila nevnes *veldig* grovt: HG vurderer lærerne med en forhenværende elevs øyne. HG kjenner ikke de metodene som brukes i skolen i dag. Han sier at vi har intellektuelt utbytte av rutinearbeidet (hjemmearbeidet) og at det intellektuelle arbeidet er rutine: Jeg avviser påstanden om at en lærer i dag kan gå gjennom et pensum for 15.gang! Videre legger han læreren skolelederens oppgaver. (Makt over andre mennesker.) Han overser at 40.000 av lærerne jobber i grunnskolen, men har sine egne gymnaslærere for 10 år (?) tilbake i minnet. Han vet ikke hva som har betydning for lengden av lærerens arbeidstid. Hvis en skal beskrive ei yrkesgruppe for å hjelpe andre til å finne fram til sin klassetilhørighet, må en bruke ei gruppe en kjenner godt. Det har ikke HG

gjort.

TRE MULIGHETER

1. *Lærerne tilhører arbeiderklassen.*

Dette er avvist som revisjonisme.

2. *Lærerne tilhører et eget sosialt lag mellom klassene.*

3. *Lærerne tilhører småborger-skapet.*

Motsigelsen står mellom de to siste. Det vi nå må konsentrere oss om, er å finne ut akkurat hva som har betydning for å slå fast det ene eller det andre. Fia sier at lærerne er en intellektuell og dermed klasseløs. *Jeg mener at lærerne ikke er en typisk intellektuell.* Yrket har intellektuelle sider, men har også sider som minner om funksjonærens. Det er for snevert å si at lærerne selger en dyktighet ingen andre har, og som læreren har fått i sin utdanning. Igjen glemmes lærerne i grunnskolen. Det kreves artium

for å få jobb, ei grense som sannsynligvis er satt av hensyn til alder. I tider med mangel på lærere, har ikke en gang artium vært kravet. En del av arbeidet trenger en viss pedagogisk utdanning, men jobben kan utføres meget bra uten. De mer rutineprega sidene ved jobben krever vanlig allmennutdanning som alle i Norge har. Læreren er, etter min oppfatning en blanding av intellektuell og funksjonær. Det er imidlertid klart at læreren ikke er kroppsarbeider.

Truls sier at det er uviten-skapelig å si at det fins mellom-lag. Da har nok jeg lest teori med øya igjen. Kan noen forklare meg hva mellomlag er?

Videre mener jeg det er for enkelt å bruke analysen av lærererne i Kina i 1926 på lærer-ne i Norge i dag. Læreren i Kina på den tida solgte virkelig en dyktighet svært få hadde. Massene var analfabeter, og ut-danning var forbeholdt over-klassen. Lærerne nøy sannsynlig-vis godt av sin privilegerte stilling og hadde mulighet til å utbytte andre, noe lærerne i Norge ikke har.

Fia sier at lærerne stammer fra og inngår allianser med andre klasser, f.eks. gjennom

ekteskap. Mener Fia at en skips-reder som gifter seg med en in-dustriarbeider blir proletar? Vi må skille mellom subjektiv og objektiv klassetilhørighet.

Fia tar feil når hun avviser proletaringsprosessen. Dette er en prosess vi har kjempa mot! Vi ønsker at læreren skal få beholde sin frie stilling, at læreren skal være pedagog, ikke en organisator av kunnskapstil-egnelse. Vi ønsker også at det skal en viss utdanning til for å få jobb som lærer, at vi skal komme i den stilling at vi selger en dyktighet ingen andre har.

Statens skolepolitikk de siste 15 åra har bl.a. vært angrep på læreryrket med mål å rasjonali-sere vekk utdanningskravet og gjøre oss til billig arbeidskraft for monopolkapitalen.

Hvorvidt vi kan bli proletarisert i den grad at vi blir proletarer, er bare spekulasjoner som har lite for seg. Det vi kan slå fast, er at proletariserings-prosessen har skjedd, og at den fortsetter.

Revolusjonen kan ikke seire hvis ikke lærerne er på vår side, sir Fia. Vi må ikke overvurdere lærernes betydning og un-dervurdere arbeiderklassens. Hvis lærerne spilte en så viktig rolle, måtte partiet virkelig satse

på å styrke seg i lærermassene. Det er ikke en oppgave partiet har prioritert. Hvis Fia hadde ment at lærerne tilhører ar-beiderklassen, skulle jeg ha for-stått et sånt resonnement. Lærer-ne er en av landets største yrkes-grupper og har en rekke krav å kjempe for. Det er sjølsagt viktig for oss å jobbe blant dem, slik at flest mulig av dem tar stand-punkt for arbeiderklassen.

NOEN PÅSTANDER:

1. Læreren er en blanding av in-tellektuell og funksjonær. Foreløpig er hovedsida in-tellektuell.

2. Læreren tilhører den nederste delen av småborgerskapet og kjemper for å bli der. Vi kjemper ikke bare for å beholde den frie stillingen vi har i yrket vårt, men for å bedre den og kvitte oss med funksjonærrollen. Vi kjemper også for å heve nivået på ut-danninga, sånn at den gjør oss, og ingen andre, i stand til å utføre lærerens arbeid.

Så et spørsmål:

Er det mulig at det kan være klasseforskjell blant lærerne etter utdanning og type jobb?

Lille Lotte.

EINGONG TIL OM DEI

«KLASSELAUSE» MELLOMLAGA

SVAR TIL LOTTE FRA TRULS

Lille Lotte kritiserer Fia sin argumentasjon og er samd i at lærarane tilhører den lægste delen av småborgarskapet. Lotte fører og fram kritikk mot H.G. og mot mitt svar til Fia. Denne kritikken er eg ikkje samd i. Innlegget mitt vert kritisert for ukameratsleg stil. Lotte har rett i det og dette gjeld ikkje berre at eg kallar argumentasjon for graut. Etter mitt syn gjeld det og overskrifta som er arrogant og

peikar meir på person enn på sak.

Men eg vil framleis hevde at heller ikkje Lotte markerer eit brot med den hengemyra som denne debatten har vori i, i alle fall slik Fia la den fram. Framleis synest eg at «lærarane» har grovi seg ned i detaljar om yrkes-gruppa slit og nyttar dette som skjold når det vert stilt krav om å nytte marxismens prinsipper for å systematisere materien og dra

P.S:

Kritikk av diskusjonen i TF:

Det er viktig at diskusjonene i TF holdes i en kameratslig tone. Truls burde holde seg for god til å kalle Fias argumentasjon for «graut». Dette er en uhyre viktig diskusjon som har til hensikt å bringe partiet framover. Alle, uansett nivå, uansett evne til å formulere seg skriftlig, må få delta uten å bli møtt med en så nedlatende tone. Fram for kameratslige diskusjoner i TF og alle andre steder!

dei rette konklusjonane på eit vit-skapleg grunnlag. Lotte krev teori. Det er rett, men Lotte gjer dette svært vanskeleg. Eg trur at Lotte kjenner denne teorien, men

LANDSMØTEFORBEREDELSENE: PROGRAM DISKUSJONEN

ser den ikkje før ho ristar av seg unyttig ballast. Mellom anna gjeld dette ideen om at klasseanalysen av lærarane er svært vanskeleg. Ein del av vanskane er skapt av feilaktige syn, og restane av desse er bøygen etter mitt syn

Eg vil drøfte to av desse: kva det meinest med å vere intellektuell funksjonær, og kvifor vi ikkje kan nytte omgrepet klasselaust mellomlag.

Læraren er ein intellektuell funksjonær.

Lotte stiller det å vere intellektuell opp mot det å vere funksjonær, og ho meiner og at denne «motseiinga» står for eit klasseskilje. Begge delar er feil. Omgrepa grip ulike tilhøve som ikkje kan stillast mot kvarandre slik at vi kan tale om ei motseiing. Grovt kan vi seie at intellektuell grip kva type arbeid gruppa driv, kva tenester ein kan yte. Difor er dette knytt til delinga mellom åndeleg og fysisk arbeid. Funksjonær grip etter mitt syn formaliseringa av dette i organiseringa av arbeidet.

Konklusjonen med omsyn til klasseskiljet må difor verte at intellektuelle såvel som funksjonærer tilhøyrer fleire klassar på tross av visse einskapar på same måte som til dømes arbeidararistokratiet deler seg.

Læraren er funksjonær og han er intellektuell. Verksemda hans er i kjernen åndsarbeid på tross av tekniske hjelpemiddel og rutinemessig organisering av arbeidet. Hans stilling som intellektuell er redusert, men det er ein prosess som starta med kapitalismen, og det gjeld alle intellektuelle grupper.

Eg er samd i at ein ikkje kan overføre til kunnskapsmonopolet til den klassiske intelligensia på våre dagars lærarar. Men like fullt har dei ei spesialisert stilling eller funksjon som kunnskaps-

formidlarar. Det er så lenge arbeidsdelinga står, i sitt vesen ei stilling som skil dei frå proletariatet. Blodslitet er ikkje noko absolutt argument mot dette slik både Fia og Lotte har ein hang til å meine. Den samfunns-messige posisjonen dette gir er etter mitt syn småborgarens.

SLÅ ATTENDE IDEEN OM KLASSELAUST MELLOMLAG

Læraren er ikkje proletaar, valet står einast mellom å tilhøyre småborgarskapet eller eit eige sosialt lag mellom klassane. Slik meiner Lotte dette står.

Klassestillinga til dette laget verkar mystisk. Står dette laget mellom klassane på ein annan måte enn småborgarskapet, som jo nettopp har kjenneteiknet å stå mellom klassane? Er det meininga at dette laget står mellom klassane proletariat og småborgarskap, eller står det utanfor alle klassane — klasselaust? Kva er det ved lærargruppa som skulle tilsi ei eiga stilling i klasse-samfunnet? Atter synest eg det er «læraren i brønne» som rår, for ei så einestående stilling har dei ikkje, og ingen har heller argumentert for det. Eg kan ikkje skjønne anna enn at det klasselaust mellom-laget, snarare er siste skanse for synet om at lærarane er proletaar.

Etter mitt syn står motseiinga slik at anten er ein proletar eller så er ein småborgar.

Eg vil gjenta kva eg sa i svaret til Fia om korleis vi ser på små-

borgarskapet som differensiert og med skikt. Prinsippa i dette finn ein i den klassiske litteraturen om til dømes småborgarskapet på landsbygda eller i den nemnde alalysen av Mao.

Eg vil stå fast på at teorien om klasselaust mellomlag er ein anti-marxistisk teori skapt av borgarleg sosiologi og revisjonismen. Prinsippielt kan det vel finnast grupper som fell utanfor det kapitalistiske samfunnet og er eit eige sosialt lag, men dette kan da ikkje gjelde lærarane: Vi kan snakke om sosiale lag og skikt og element, men *alle innanfor* ei klasse, ikkje utanfor.

I samband med dette meiner eg og at ein bør drøfte Lottes spørsmål om det er mogleg at det finnst klassesdeling blant lærarane. Eg meiner at har vi kome fram til ei prinsipiell ålmmenn oppklaring så kan denne diskusjonen først. Eg vil ikkje gå inn på den her.

OPPSUMMERING

Klasseanalysen av lærarane er ikkje einfald. Den krev røynele og den krev godt grep om marxismen. Men både Fia og Lotte har hatt hang til å gjere røyndomen til eit skjold mot prinsipp og teori. Samstundes har range syn og feil i teorien prøvd å blåse opp denne kompliserte analysen til noko nærast uløysleeg. Omhandlinga av intellektuelle, funksjonær og proletariseringsprosessen er døme på det. Lotte seier at det er vanskeleg å sjå akkurat kva som knyt lærarane til småborgarskapet. Ho har ikkje prøvd heller, småborgarstillinga går ho ikkje inn på og då vert heller ikkje lærarane sin røyndom vurdert i høve til den.

Truls.

HANDLINGSPROGRAMMET:

KVINNER OG UNGDOM FOR LAVT PRIORITERT

Vi mener utkastet til handlingsprogrammet under kapitelet om hovedoppgavene i dag i alt vesentlig er et bra dokument med unntak av en særlig viktig del som omhandler kvinnene.

Det første gjelder avsnittet om kampen mot all undertrykking av kvinner som vi mener er feil prioritert under andre kampområder. Vi må ha klart for oss at arbeiderkvinnene er en naturlig del av arbeiderklassen. Det er feilaktig å hevde at arbeiderkvinnens kamp mot all utbytting og undertrykking gjelder andre kampområder og ikke blir sett på som en hovedoppgave. Deres kamp skiller seg både ut fra soldatkampen og kamp mot

bolignød og boligdyrtid. De er en del av arbeiderklassen som i kraft av sin strategiske stilling og som den mest utbytta klasse, skal føre kampen for et nytt samfunn. I all tid har også disse kvinnene vært undertrykt på andre områder fordi de er kvinner — det være seg lavere lønn og som kapitalens reservearbeidskraft. Vi mener derfor at kvinnes kamp må opp-prioriteres på lik fot med avsnittet om fremmedarbeidere og rasisme i kapitelet om arbeiderklassenes kamp for de materielle kår.

Det andre vi vil kritisere utkastet for, er at kvinnes og ungdommens strategiske plass i kampen for sosialismen ikke er

nevnt i prinsippene innledningsvis. Utbytta kvinner og ungdom vil være viktig og nødvendig i gjennomføringa av revolusjonen. Er det ikke slik at tusenvis av kvinner sloss mot USA-imperialismen i Vietnam. De spilte en ledende rolle sammen med tusenvis andre, i kampen for arbeiderklassens og andre undertrykte gruppers framtid uten utbytting. Overalt i verden ser vi at kvinner tar del i kampen for folkets frihet. Utbytta kvinner og ungdom har felles interesser med resten av de utbytta massene. Ungdommen er morgendagens ressurser, sier albanerne, Lenin sa noe slikt : Den som har ungdommen på sin side, har framtida for seg.

TRINE

STØTTELAG

ARNESTAD FOR PARTIFIENNTLEGE LINER ELLER REKTUTTERINGSKJELDE?

Eit problem vil stadig oftare dukke opp i tida frametter: Kva med NKS medlemmer som er ferdige med studiene, kva med RU'ere som byrjer «trekke på åra» og kva med folk som nylig har blitt sympatisører, og som har til felles at dei ikkje er politisk framskredne nok til å bli tekne opp som kandidatmedlemmer, eller som sjølve enno ikkje vil søkje om kandidatmedlemskap?

Korleis skal vi nytte dei i revolusjonær praksis? Korleis sikrar vi at partiet ikkje misser kontakta med slike? Er studie-sirklar og medlemskap i frontar

ein god nok løysing?

Vi hadde ein gong noko som heitte *MLG-støttelag*. Dei skulle dekke omlag det behovet eg har streka opp. Kvifor gjekk ein bort frå denne løysinga? Eg veit at ein hadde eindell dårlege røynsler med støttelaga — at KAG i Bergen hadde arnestaden sin i eit slikt støttelag på Filosofisk Institutt. Vidare var det eit problem at dei ikkje kunne velje si eiga leiing — støttelaga var ikkje sjølvstendige organ, dei måtte stå under partiet si leiing. Men var det slik at medlemskap i eit støttelag blei ei sovepute for folk som skulle ha søkt kandidat-

medlemskap? Eller var det slik at høgereopportunisme hos MLG-erne som skulle leie støttelaga var årsaka til at folk der ikkje utvikla seg riktig, at dei i staden var ein arnestad for høg- og venstre-opportunisme?

Eg vil sette som eit krav til partiet sitt prinsipp-program at det tar eit klart standpunkt til støttelag. At ein anten vedtek at støttelag er eit korrekt prinsipp, eller at ein tar fråstand, i både høve med ei grunngjeving.

FRAMLEGG TIL VEDTEKTENE

For å reise ordskifte om dette

vil eg kome med eit framlegg:

- 1) *AKP-støttelag er ei av partiets rekrutteringskjelder.*
- 2) *Alle medlemmer av støttelag skal betale ei avgift til partiavdelinga den er oppretta av.*
- 3) *Alle skal gjere ein minsteinnsats for partiet — gjennom diskusjon skal ein ha som mål at*

alle skal spreie partiet sin propaganda utad — på ein sikkerhetsmessig forsvarleg måte.

4) *Partimedlemmer skal leie støttelaget, dei peikast ut av avdelinga.*

5) *Partiet sitt arbeidsutval skal avgjere kva for diskusjonar på partillina som skal først ut i*

støttelaga — det blir diskusjonar omlag på same i som sommarleirane.

6) *Det er avdelinga eller stedslaget som handsamar søknad om medlemskap i støttelaget. Desse organa kan og vise medlemmer ut av støttelaget.*

7) *Medlemmer av støttelag har ingen rettar i partiet, og ikke høve til å få interne skriv.*

8) *Støttelag er ingen landsomfattende organisering, det opprettast av dei avdelingane som har behov for det.*

Olaus

DET ER IKKJE STØTTELAG VI TRENG

Olaus har heilt rett når han vil fremje tiltak for å styrke rekrutteringa og støtta til partiet. Det er og heilt rett at vi må granske tiltak og avgjerder vi nytta og har gjort tidlegare i denne samanhengen. Å styrke rekrutteringa og massemobiliseringa rundt partiet er eit kjernepunkt og det krev stor merksemd og innsats om vi skal løyse oppgåvene vi har. Støttelag er likevel ikkje nå eit slikt tiltak etter mitt syn, og det sjøl om eg hadde godteke eit såpass snevert grunnlag som Olaus innleier med.

Slik eg forstår saka har vi ikkje anna enn vår eiga røynsle å byggje på, og denne røynsle er ikkje systematisert heller. Synspunkta mine er difor tufta på eigen kjennskap.

Eg skal ikkje argumentere prinsipielt mot støttelag då eg meiner det i framtida må stillast som oppgåde at vi skal organisere sympatisørane fastere rundt partiet. Men eg meiner at det ikkje er oppgáva i dag.

Kvifor vraka vi støttelaga?

Olaus nemner saker som arnested for opportuniste, fraksjonisme og partifiendskap. Dette er rett, men peikar berre på særskilde døme.

Allment meiner eg stoda var slik:

Støttelaga kom i konflikt med

fraksjonsarbeid på felt der medlemma kunne drive eigen kamp, og fremja ikkje politikken og mobiliseringa i frontar, klubbar osv.

Støttelaga kom i konflikt til dei organiserte studiane i sirklar.

Støttelaga hadde vondt for å få fram ei samlande oppgåde, dei tvang heller motseiingane i laget inn i så allmenne former at ingen fekk noko løyst.

Støttelaga vart byråkratiske og fremja passivitet ved ikkje å mobilisere massane. Resultat var daukjøt framfor rekruttering. Av positive røynsler kan eg hugse at vi kunne dra nytte av røynsle og kunnskap hjå ein-skildpersonar. Vidare at vi fekk større breidde i spreing av propaganda, men dette var sporadisk.

At vi rekrutterte frå støttelaget kom vel helst like godt trass i det og ikkje på grunn av.

Kvifor så mykje motseiingar, byråkrati og allmenn passivitet?

Eg meiner det kjem av at dei gamle støttelaga var ei organisering som stod i motstrid

til prinsippet om at kommunistar veks fram gjennom kamp. Rekruttering er fremjing av aktivistar. Det er den konkrete kampen og rørsle som er grunnlaget for å løyse motseiingar til kommunismen, sjølsagt i samband med studiar, men ikkje utan denne.

Støttelaga var ikkje retta inn på å setje massane i bevegelse og organisere denne. Eg meiner og at dei gamle støttelaga sprang ut av dei intellektuelles problem, og tilviste dei metodane intellektuelle trur fører fram. Kinesiske og albanske kameratar hadde mange slags organisering rundt dei oppgåvene støttelaga var tiltenkt. Men eg meiner dei alle hadde det felles at dei var tufta på ei kampoppgåde framfor dei gamle støttelagas meditasjon for å seie det grovt. Dei fremja innsats framfor å ta avstand frå det.

Vi bør ikkje gå inn for støttelagsordninga på nytt slik stoda er no. Vi bør fremje frontane, styrke studiane blant massane og nye aktivistar og klassekjemparar.

Olaus meiner prinsippprogrammet må ta stilling til dette. Reint saksmessig meiner eg heller at dette høyrer heime i vedtektene.

Til slutt meiner eg at beretninga godt kunne ta opp støttelagsekperimentet vårt.

Knut.